

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2015

CADASCÚ ÉS COM ÉS

Inici: Fragment de *Les bruixes* de Roald Dahl
(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 5è Escola El Palau, Molins de Rei
(Tutor: Miquel Ramos)

Desenllaç: Alumnes 5èB Escola Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Carme Peruga)

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu Baix Llobregat 1
Sant Feliu de Llobregat - Molins de Rei - El Papiol

Jo mateix vaig tenir dos encontres diferents amb bruixes abans de fer els 8 anys. Del primer, me'n vaig escapar il·lès, però el segon cop no vaig ser tan afortunat

La primera vegada que em vaig trobar amb “una bruixa” va ser a a l'escola bressol. Es deia Sara i era molt dolenta amb mi. La Sara em pessigava, m'empentava, em treia les joguines amb que a mi m'agradava jugar... Era “una bruixa molt egoista”.

La segona vegada que em vaig trobar “una bruixa” va ser a la classe de segon. La mestra d'alemany era “una autèntica bruixa”: sempre em posava males notes, manava deures molt difícils, només em renyava a mi... Era “una bruixa malvada”. Aleshores, vaig odiar l'alemany. (No vaig voler parlar mai en alemany).

Però... En primer lloc, em presentaré. Em dic Brian, tinc 13 anys i sóc canadenc, però visc a Eivissa perquè els meus pares treballen a una empresa aeronàutica canadenca amb fàbrica a l'illa. Els meus pares s'encarreguen de la part més delicada de l'avió a la cabina del pilot. Això fa que viatgem per tot el món. Vaig viure un any a Alemanya, dos anys a Venècia i tres mesos a França. Bé i també, he viscut al Canadà. Sóc una mica de tot arreu. Ara som a Eivissa, una illa plena de música al mar Mediterrani.

Ara us explicaré com va començar tot el que va passar durant aquells dies. Els meus pares estaven celebrant la festa de Sant Joan la nit del 23 de juny al jardí de casa meva. Van assistir els amics dels meus pares, els veïns i coneguts del poble.

Sonava una música horrible dels anys setanta i tothom ballava de manera molt estranya.

Era vergonyós. Sentia molta vergonya dels meus pares. La mama volia ballar amb mi i m'estirava del braç. Em trobava ridícul. Jo no volia ballar amb música dels "Jackson Five". Em sentia com un iaio de vuitanta anys.

Lavors , vaig abandonar la festa dels meus pares i me'n vaig anar a passejar per la platja. Portava una estona caminant, quan, de cop i volta, em vaig trobar una noia que semblava de la meua edat. Va aparèixer darrera d'unes roques. Mai vaig saber del tot com va arribar fins la platja.

- **Què fas aquí?** -em va preguntar la noia.
- **I tu què fas aquí?** -li vaig preguntar jo.
- **Contesta tu primer!** -va dir ella.
- **Estic passejant per la platja perquè els meus pares han fet una festa avorrida. Ja no aguantava més.** -li vaig contestar.

- **Jo em dic Laia.** -em va dir la noia.
- **I jo Brian.**

La Laia era una adolescent de la meua edat. Ella era rossa com el sol, esvelta com una figura de porcellana i amb una pell blanca com la neu verge del Canadà. Els seus ulls eren molt estranys. Si et fixaves bé t'adonaves que canviaven de color. A vegades, semblaven blaus. Uns instants després eren negres. Si et posaves a l'esquerra, eren de color verd clar. Si et posaves a la dreta, semblaven de color marró. Si t'allunyaves semblaven liles...

Si el color dels ulls era estrany, no diguem res de la seva saliva. Quin fàstic! La seva saliva era blava! Bé. A mi em va semblar que era blava. A la platja, amb els focs artificials i les fogueres, no es veia molt bé. Però, a mi m'ho va semblar.

També veia que la Laia tenia les mans grans i arrugades. No semblaven les mans d'una jove de la seva edat. Semblaven mans d'una vella de noranta anys. Les seves ungles eren llargues i esmolades com navalles. Les portava pintades de color negre brillant, però, en aquella època era la moda i totes les noies les portaven així.

- ***M'agrada la teua manera de vestir. -li vaig dir- Però et trobo estranya. Molt diferent a la resta de les noies que jo conec.***
- ***Això que a tu t'agrada, no li agrada a molta més gent. He tingut molts problemes per conèixer nois i noies de la meua edat -em va contestar la Laia.***
- ***Trobo molt estranys els teus ulls. Canvien de color -li vaig dir.***
- ***És veritat. Em canvien de color igual que a la meua mare -em digué.***

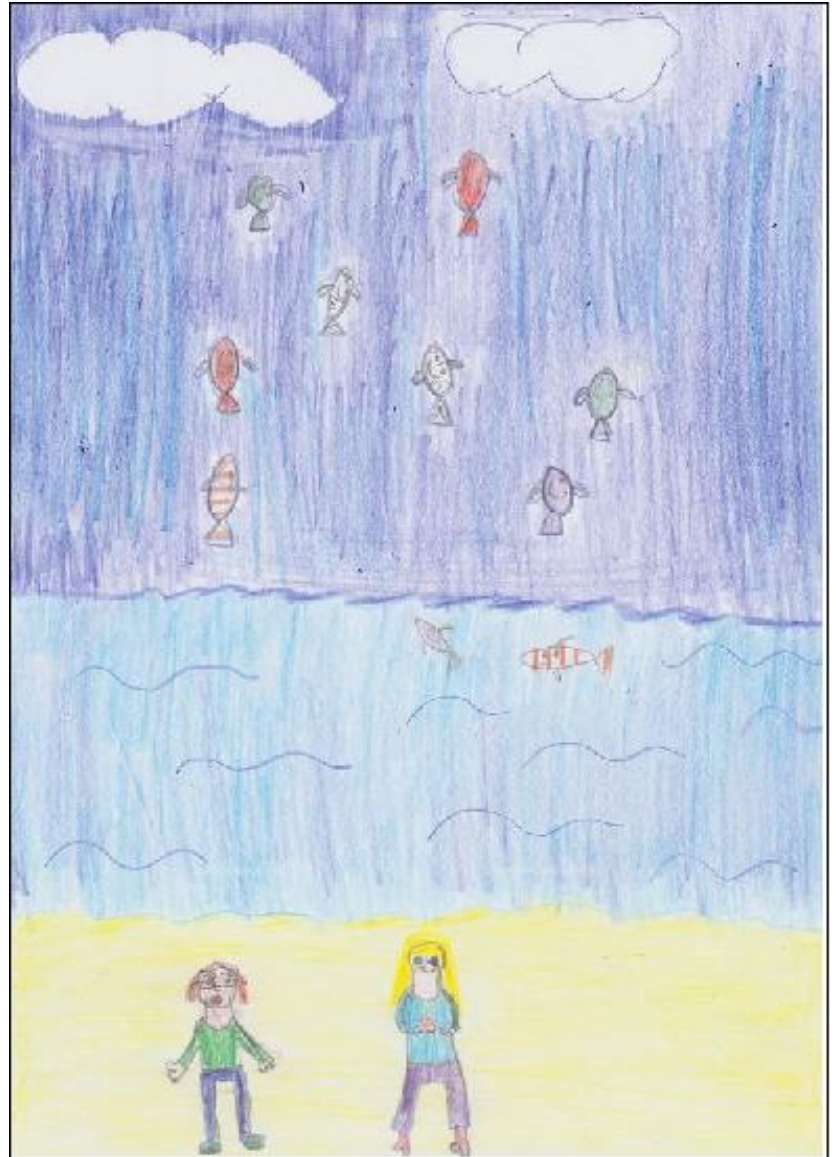
Em vaig quedar amb la boca oberta. Més que bocabadat. Al·lucinat. Flipant en colors!

En veure que estava sorprès, la Laia em va rematar dient:

- ***Si em promets que no t'espantaràs, et diré que sóc una bruixa.***
- ***Sí, és clar! Jo sóc "L'increïble Hulk" -li vaig contestar amb to burleta.***
- ***Jo sóc una bruixa. Mira...***

En aquell moment, la Laia es va fregar les mans com si se les rentés i milers de peixos van saltar de l'aigua i van caure al mar com un coet.

Jo estava estupefacte. Llavors, va moure el nas i entre les ones va sortir una cabra de color rosa.

Uns instants després, ens trobaven al fons del mar amb la cabra; els peixos parlaven entre ells. Quan em vaig voler adonar, ja era a la sorra sec i bocabadat. Havien passat dos segons...; no més de dos segons

- **Sóc una bruixa. El problema és que no vull ser-ho** -em va dir la Laia.
- **Per què? Si és increïble! És fantàstic! Si jo tingués poders estaria encantat!** -li vaig contestar.
- **Quan portes tota la vida fent-lo, arriba un moment en que et canses** -em digué-. **A més no saps la solitud i els problemes que comporta ser bruixa.**

Llavors, em va explicar que no volia ser bruixa perquè no podia fer cap amic ni amiga de la seva edat. A totes les bruixes adolescents els encanta fer malediccions i fer patir a la gent. A la Laia no li agradava fer res d'això.

En aquell moment, la Laia em va comentar que feia uns dies havia visitat la terrorífica Biblioteca de les Bruixes a les entranyes de la terra i havia descobert com deixar de ser bruixa. Però calia la meua ajuda per aconseguir-ho.

- **Brian, necessito la teva ajuda per ser com tu** -suplicà la Laia-. **Aquesta nit és quan ho puc fer perquè és el solstici d'estiu. Aquesta és l'única nit en que ho podem fer junts. Necessito la teva ajuda. Brian, ajuda'm!**

- ***D'acord, t'ajudaré. Però necessitem saber el conjur*** -vaig dir.
- ***No el recordo prou bé. Anem a donar un passeig i a veure si se'm refresca la memòria.***

Aquella nit la lluna era plena, es reflectia en el mar com un gran fanal. Els coets i els focs artificials semblaven peixets de tots colors.

La Laia es va quedar uns minuts en silenci escoltant el so de les onades i veient com anaven morint a la sorra, fent escuma. De cop i volta va tenir una visió clara del full del **Llibre dels Conjurs**.

Vam girar el cap i vam veure una vella caseta de fusta mig derruïda. I sense pensar-nos-ho dues vegades hi vam entrar.

Era una caseta de pescadors abandonada. Un cop dins, tot era fosc, em vaig entrebancar amb un tauló i per no caure em vaig recolzar a la paret. De cop i volta la paret es va enfonsar i vam veure una llum de color lila, del mateix color que els ulls de la Laia.

La Laia en veure la llum va recordar que era un portal que duia al regne secret de les entranyes de la Terra.

Sense donar-me temps a pensar, la Laia em va estirar de la mà i mentre la casa s'enfonsava dins la sorra, nosaltres anàvem caient pel forat de llum de tots colors.

Quan ja portàvem una estona lliscant avall, com si baixéssim per un tobogan lluminós, vam veure camins de diferents colors.

Vam decidir desviar-nos pel camí del bosc encantat per poder collir els ingredients que necessitàvem per fer el conjur.

Quan érem a punt d'arribar, vaig preguntar a la Laia com ho faríem per aterrar al bosc sense fer-nos mal. La Laia em va dir:

- ***Tranquil! Tinc la solució.***

Va bellugar el nas tres vegades i van aparèixer dos coixins gegants dalt d'un arbre. Hi vam caure de cul.

Vam baixar de branca en branca com a micos. Quan vam arribar a terra, vaig veure els ulls tristos de la Laia. Li vaig preguntar quin era el motiu.

- ***Ja no em queda gaire temps. No podré realitzar el meu somni de ser humana.***

Vam mirar al nostre voltant, el bosc era tenebrós, humit i emboirat. Hi havia uns bolets gegants que feien llum que ens marcaven un camí. Es podia sentir una pudor horrible que no sabíem de on venia.

La Laia va reconèixer l'olor.

- ***Es olor de bebè de troll. Segur que s'ha tirat un pet.***
- ***Vinga Laia, si hem de córrer caldrà saber la llista d'ingredients per fer el conjur*** –la vaig apressar jo.

La Laia va tancar els ulls.

- ***Tens raó. Aquesta és la llista:***
 - ✓ **Moc de troll.**
 - ✓ **Saliva de granota.**
 - ✓ **Una pota d'aranya de color negre i vermell.**
 - ✓ **Una ploma de corb.**
 - ✓ **Sang de cobra i ...**
 - ✓ **Ull de mosca !!!**
- ***Però, com trobarem els ingredients?*** -li vaig preguntar.
- ***Tinc una idea. Podem començar seguint l'olor de troll... i ens portarà a ell.***

Quan el vam veure, el troll dormia recolzat a un arbre i feia uns roncs increïblement sorollosos que tallaven l'aire i feien tremolar l'arbre.

Ens vam acostar sigil·losament per no despertar-lo. Quan pujàvem per la panxa, un corb va passa volant per damunt nostre i li va caure una ploma.

- ***Ja tenim el primer ingredient !!***

Amb la ploma vam fer-li pessigolles al nas i... li vam provocar un esternut

- ***Attxuuuuuuuussss!!!*** Un esternut tan fort com un huracà. I va sortir disparat un moc geeegaaant!!

Com sóc jugador de beisbol vaig collir el moc al vol amb la meva gorra. Era tan gran que ho va empastifar tot.

- ***I ja tenim el segon ingredient!!***

Vam veure volar una mosca i la van perseguir per aconseguir el seu ull.

La mosca va aterrar en una bassal ple de granotes. Una d'elles se la va cruspir. En un tres i no res vam aconseguir dos més dels ingredients: La saliva de la granota i l'ull de la mosca.

Ens sentíem esgotats. Podríem aconseguir tots els ingredients??

Se'ns estava acabant el temps, tic-tac, tic-tac...

De sobte, vaig sentir que m'enfonsava. No podia moure els peus, no podia caminar. Em sentia com enganxat a la terra. Havia entrat a una zona de fang immobilitzador.

Possiblement era una trampa del mag Sherlim per caçar animals fantàstics per fer les seves pocions màgiques.

- **Auxiiiiii!!!! Laiaaaaa!! Et necessito!!!**

La Laia es va sentir confosa, fins i tot culpable. Què podia fer?

Ella sabia que si utilitzava un més dels seus poders perdria l'oportunitat de ser humana. No sabia què fer, si deixar-me sol, convertint-me en fang o salvar-me.

Va rumiar, havia de decidir-se ràpid. El fang ja m'arribava a la cintura, estava començant a quedar-me immòbil.

No s'ho va pensar més... Va moure el seu nas donant un cop al terra amb el taló. De cop, vaig sentir-me propulsat fora del fang, ajagut al costat de la Laia. No quedava ni rastre de fang en el meu cos, i feia una olor suau de liles.

Ens vam abraçar.

- **Per què ho has fet, Laia? El teu somni era convertir-te en humana. Has perdut l'oportunitat.** –li vaig preguntar.
- **Ho he fet perquè és més important la nostra amistat que un simple somni de fer-me humana. Tu ets més important.** –va contestar la Laia sense dubtar-ho.
- **Podria crear una ONG. "CREU LILA" (bruixes en acció!)** –vaig suggerir-li

De sobte vaig sentir que em cridaven:

- **Brian, Brian... desperta. T'estava buscant. T'havies adormit a la sorra. Ja em tenies patint.**

Tot havia estat un somni... però tan real...

De camí a casa vaig veure una furgoneta amb una creu lila. La conductora em resultava molt familiar...

Què és realitat i què fantasia???

Decidiu-ho vosaltres mateixos.